

community

The New Apostolic Church around the world

03/2021/LT

Ką Dievas suteikia, visuomet pakanka

Leidyklos skiltis

Dievas rūpinasi mumis

Pamaldos

Dievui atiduoti –
tai, kas yra vertingiausia –
širdį

Doktrina

Dievo atvaizdas –
Vyras ir moteris (1 dalis)

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

3 Dievas rūpinasi mumis

■ Pamaldos

4 Dievui atiduoti – tai, kas yra vertingiausia – širdį

■ Regioninė dalis

10 Šilutės NAB bendruomenė ir bažnyčia

■ Vaikų kampelis

12 Neregio išgydymas prie Jericho

14 Svečiuose pas Sarango Erdeneto mieste (Mongolija)

■ Doktrina

16 Dievo atvaizdas – vyras ir moteris (1 dalis)

Dievas rūpinasi mumis

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

šiandieninis laikas yra gana neįprastas: kartais mes švenčiame pamaldas, kartais nešvenčiame, kartais švenčiame Šventąją Vakarienę, kartais – ne. Tai kelia klausimų – tiek daug, kad net negaliu į visus atsakyti.

Vienas iš šių klausimų – argi Šventoji Vakarienė nebėra tokia svarbi, kokia buvo anksčiau? Mano atsakymas į tai yra aiškus: taip, Šventoji Vakarienė yra svarbi! Tai Kristaus bažnyčios sakramentas, taigi, dieviškoji malonės dovana mums, žmonėms.

Šiais ypatingais laikais noriu prisiminti Izraelio tautą: anuo- met Dievas nuvedė savo tautą į dykumą. Ten nieko nebuvo. Jei Dievas nebūtų aprūpinęs žmonių mana, jie būtų mirę. Šiuo klausimu jie buvo visiškai priklausomi nuo Dievo pagalbos. Jis kasdien davė jiems maną ir jie turėjo ją valgyti tą pačią dieną. Kas norėdavo jos pasilikti kitai dienai, įsiti- kindavo, jog ji sugedusi ir nebevalgoma. Tik šeštąją dieną Dievas davė jiems dvigubą porciją. Tai buvo ta pati mana, tačiau jie galėjo sutaupyti ir mėgautis ja septintąją dieną.

Dievas norėjo jiems parodyti: aš rūpinuosi jumis! Jei jums duodu, turite imti. Visada pakanka to, ką jums duodu. Taip yra ir su mumis. Mes pasitikime ir turime išmokti dar la- biau pasitikėti Dievu: jo meile, jo rūpesčiu, jo visagalybe.

Nuotrauka: tarptautinė NAB

Taip, mums reikia Šventosios Vakarienės. Ir mes norime ją priimti kiekvieną kartą, kai Dievas mums ją duoda. Ir jei jis leidžia, kad kartais ji nebūtų suteikta, tai jis ir užtikrina, kad ostijos, kurią gavome paskutinį kartą, pakaks tol, kol vėl galėsime gauti naują. Aš tikiu tuo!

Su širdingais linkėjimais, Jūsų

Jean-Luc Schneider

Dievui atiduoti – tai, kas yra vertingiausia – širdį

Amerikos Samoa iš viso gyvena apie 60 000 žmonių, dauguma – apie 98 procentai – yra krikščionys

Nuotraukos: Ramiojo vandenyno vakarų NAB

Pradžios 4,4

„O Abelis savo ruožtu aukojo rinktines savo kaimenės pirmienas. Viešpats maloniai pažvelgė į Abelį ir jo atnašą.“

Mieli vaikai, mano brangūs broliai ir seserys, esu labai dėkingas mūsų Dangiškajam Tėvui, kad galiu patirti šias pamaldas jūsų tarpe ir kad galime priimti Dangiškojo Tėvo palaiminimus. Jis nori mus laiminti ir stiprinti. Per Šventąją Dvasią jis nori mus paruošti Kristaus sugrįžimui, o šis pasirėngimas turi du aspektus: viena vertus, mes girdime Dievo Žodį, kita vertus, Šventoji Dvasia ruošia mus Kristaus sugrįžimui kasdieniame gyvenime. Mes turime kartas nuo karto pasitikrinti, ar darome pažangą šiame pasiruošime.

Turiu vieną istoriją vaikams: kai buvau vaikas ir lankydavau savo senelį, kaskart jis mane nuvedavo į tam tikrą namų vietą ir norėdavo, kad atsistočiau prie sienos. Tada jis ateidavo su rašikliu ir pažymėdavo ant sienos virš mano

galvos. Kai atvykdavau kitą kartą, jis padarydavo tą patį. Labai didžiudavosi, kai matydavo ir galėdavo man parodyti: „Matai, paskutinį kartą žymeklis buvo čia. Dabar jis čia. Tu šiek tiek paaugai!“ Na taip, kartais aš šiek tiek gudraudavau ir pasistiebdavau. „Ne, ne, stok į teisingą padėtį!“ Mūsų Dangiškasis Tėvas nori padaryti tą patį su mumis. Jis tiksliai žino, kaip viskas vyksta su mumis ir su mūsų dvasiniu augimu, tačiau jis trokšta, kad mes tai įsisąmonintume. Štai kodėl jis kartais neišklauso mūsų maldų. Mūsų norai nebūna patenkinti. Galbūt mus kas nors išžeidė. Mūsų Dangiškasis Tėvas nori patikrinti, ar mes vis dar reaguojame taip pat, kaip prieš dvejus metus panašioje situacijoje, ar pasikeitėme. Ar reaguojame taip pat, kaip anuomet, ar jau subrendome ir kažką iš to išmokome?

Mieli broliai ir seserys, kitą kartą, kai patirsite ką nors ypatingo, pagalvokite apie tai. Galbūt Dievas nori tik parodyti, kad tu paaugai. Arba atvirkščiai, jis trokšta, kad suprastum, jog tavo reakcija yra tokia pati, kokia buvo

anuomet, tai yra, kad augimas neįvyko ir kad turėtum dėl to ką nors daryti. Žinote, jei kas nors man sako ką nors išeidžiančio, o aš reaguju taip pat, kaip ir prieš dvejus metus, tada turiu kažką keisti, nes manyje yra kažkas negerai.

Šiandieninis mūsų Biblijos Žodis kilęs iš Kaino ir Abelio istorijos. Jūs žinote istoriją. Kainas ir Abelis buvo pirmieji du Adomo ir Ievos sūnūs. Kainas buvo ūkininkas, o Abelis – piemuo. Vieną dieną jie abu norėjo atnešti auką Dievui. Kainas atnešė keletą lauko vaisių, o Abelis – avį. Dievas pirmiausia pažvelgė į žmogų, o paskui į auką. Pamatęs širdies nuostatą, jis suprato: „O, Kaino širdies nuostata nėra gera.“ Nes jų aukos buvo jų širdies nuostatos rezultatas. Kainas atnešė Dievui lauko vaisių,

tačiau Abelis Dievui atvedė kaimenės pirmieną – vieną geriausių. Abeliui geriausia buvo tai, kas pakankamai gera Dievui. Taigi Dievas maloniai pažvelgė į Abelio auką ir ją palaimino.

Kaip krikščionys turime daugybę priešasčių atnešti auką Dievui.

Amerikos Samoa yra dvi Naujosios apaštalų bažnyčios bendruomenės, kuriose yra apie 200 narių, jais rūpinasi vienuolika tarnybos brolių.

Aukojimo tema Senajame Testamente turi ilgą tradiciją ir gana komplikuoatą istoriją. Senajame Testamente tikintieji atnašavo Dievui aukas, kad pagerbtų jį. Jie atnašavo jam aukas, kad parodytų, jog jis yra Davėjas: „Tai, ką mes turime, mums nedavė kažkoks stabas. Tai taip pat nėra tik mūsų darbo rezultatas. Visagalis Dievas yra Davėjas; jis duoda mums tai, ko reikia“.

Jie garbino Dievą žinodami, kad jis yra visagalis; viskas ateina iš Dievo. Jie atnašavo aukas, kad Davėjui padėkotų už viską. Žydai dėkojo Dievui už žemiškąsias dovanas, bet ypatingai už jų išgelbėjimą, nes Visagalis juos išvadavo iš vergijos Egipte. Jie dėkojo Dievui, kad jis pasirinko šią mažą, silpną tautą savo tauta. Tai buvo didis dalykas, didžiulė jų padėkos aukos reikšmė: Dievas mus išgelbėjo, Dievas mus pasirinko.

Tačiau aukos buvo daugiau nei garbinimas ar dėkingumas. Ypatingai aukai jie nužudydavo gyvulį ir jį paaukodavo, dalis gyvulio būdavo sudeginama – tai buvo skirta Dievui –, o likusi dalis buvo skirta švęsti bendrą vakarienę. Tai reikšdavo: mes turime bendrystę su Dievu, mes valgome kartu. Jų supratimas buvo toks: mes dalijamės maistu su Dievu. Jis gauna savo dalį, o mes – savo, taigi turime bendrystę; mes esame draugėje.

Tai buvo graži aukos samprata: mes esame draugėje, valgome kartu; Dievas gauna savo dalį, mes – savo. Mozė tarė žmonėms: „Jūs esate nusidėjėliai, nesugebate paklusti Dievui.“ Taigi jie turėjo atnašauti aukas, kad susitaikytų su Dievu. Šiomis dovanomis jie pripažino savo kaltę: „Mes esame nusidėjėliai, mums reikia atleidimo. Prašau, atleisk mums, būk maloningas mums.“

Ir paskutinis punktas: jei žmonėms reikėjo ypatingos Dievo pagalbos ar palaiminimo, jie meldėsi ir ypatingai aukoję, tikėdamiesi, kad Dievas atsakys į jų maldas, palaimins juos ir jiems padės.

Taigi, tai buvo aukos prasmė Senajame Testamente. Žmonės norėjo tuo pagerbti Dievą. Jie norėjo jam padėkoti. Jie troško bendrystės su juo ir norėjo su juo susitaikyti, nepaisant jų nuodėmių. Jie troško, kad Dievas išgirstų jų maldas.

Mes norime turėti tvirtą bendrystę su Jėzumi!

Didysis Naujojo Testamento pokytis buvo tas, kad Jėzus, Dievo Sūnus, paaukojo save. Savo auka jis sutaukino žmones su Dievu ir visus, kurie juo tiki bei seka, pažadėjo išgelbėti. Taigi, kitokios aukos prarado būtinybę, nes jų nebereikia, kad būtume išganyti. Jėzaus Kristaus auka yra tobula ir amžinai galiojanti auka visiems, tikintiems Jėzumi Kristumi. Taigi, nebereikia atnašauti auką, kad būtum išpirktas.

Tačiau yra tiek daug kitų priežasčių atnašauti auką. Mes aukojame Dievui kaip garbinimo ir padėkos išraišką. Aukodami mes pripažįstame, kad esame visiškai priklausomi nuo Visagalio. Viskas, ką turime, ateina iš Dievo. Jis yra Davėjas.

Mes tikime Kūrėju. Mes tikime, kad viskas ateina iš jo. Mes esame visiškai priklausomi nuo Dievo malonės. Taigi, mūsų auka pirmiausia yra tikėjimo išpažinimas. Mes tikime Dievu Tėvu.

Pamaldų vietoje dalyvavo
168 tikintieji

Kai buvome pakrikštyti ir paženklinti Šventąja Dvasia, paaukojome jam savo gyvenimą. Kai buvome paženklinti Šventąja Dvasia ar konfirmuoti, mes pasakėme: „Dabar aš priklausau tau. Aš esu tavo.“ Tai pažadas, kurį davėme Dievui: „Tu mane išgelbėjai; aš paskiriu tau savo gyvenimą.“ Dėkingumą išreiškiame dvasinėmis aukomis.

Jis suteikia tai, ko mums reikia žemėje ir mes esame dėkingi už jo malones. O mūsų aukos yra mūsų dėkingumo Dievui išraiška. Taigi, aukodami dėkojame jam už žemiškąsias dovanas. Mes žinome, kad tai malonė. Dievas nėra priverstas duoti mums to, ko reikia. Yra daug žmonių, kurie turi daug mažiau nei mes, ir jie nusipelno tiek pat, kiek mes. Taigi, mes aukojame, kad atsidėkotume Dievui Davėjui.

Dėkojame Dievui už išganymą, kurį jis mums suteikia. Dėkojame Jėzui už jo didžią auką. Dėkojame Dievui, kad jis mus pasirinko savo vaikais. Dėkojame Dievui už išganymą ir atnašaujame jam dvasines aukas. Mes nebedeginame avių.

Dvasinė auka yra daryti gera savo artimajam ar padėti žmonėms, kuriems reikia pagalbos. Kai dalijamės su jais savo dvasiniais turtais, tai yra Dievui maloni auka. Dėkojame Dievui už išganymą, darydami gera ir padėdami kitiems bei dalydamiesi su jais savo dvasiniais turtais. Tokiu būdu dėkojame Dievui už jo žemiškąsias dovanas, už tai, ko mums reikia kasdieniame gyvenime. Dėkojame Dievui už išganymą, kurį mums dovanoja, ir dėkojame už viską, ką išgyvename jo bažnyčioje.

Mums svarbu ir labai daug reiškia, kad galime švęsti Šventąją Vakarienę, kad esame bendruomenės dalis, kad mes ir mūsų vaikai mokomi tikėjime, kad galime susiburti gražioje bažnyčioje; kad turime brolių, paskirtų sakyti pamokslą; kad laikas nuo laiko mus aplanko apaštalas.

Esame dėkingi, nes visa tai mums svarbu. Ir todėl mes atnašaujame aukas, norėdami palaikyti bažnyčią.

Mes trokštame, kad mūsų bažnyčia būtų funkcionuojanti bažnyčia. Taigi, galime išreikšti savo dėkingumą atnašaudami dvasines aukas, dėkodami Dievui už žemiškąsias dovanas, už išganyimą ir bažnyčią.

Mes prisimename, jog žydai atnašaudavo auką, kad būtų bendrystėje su Dievu. Didžiausias mūsų troškimas yra tobula bendrystė su Jėzumi Kristumi. Kad turėtume bendrystę su Kristumi, turime atsisakyti visko, kas nesiderina su Jėzumi, tai yra visų dalykų, kurie galėtų būti kliūtimi bendrystei su Dievu. Galbūt mes turime tam tikrą nuomonę ir tai yra mūsų nuomonė. Esame įsitikinę, kad taip elgtis yra teisinga.

Tačiau laikui bėgant suprantame, kad Jėzus turi kitokią nuomonę. Šiuo konkrečiu klausimu mes nesutariame. Bet kadangi norime būti vieningi su Jėzumi, paliekame savo nuomonę. Atsisakome jos. Galbūt mes turime troškimą, į kurį Dievas nereaguoja. Bet mes norime būti vieningi su Dievu. Šis troškimas be atsako gali tapti kliūtimi bendrystei su Dievu, todėl jo atsisakome ir tariame Dievui: „Gerai, jei tai ne tavo valia, aš su tuo susitaikysiu. Man svarbu, kad būčiau viena su tavimi.“ Tai yra dvasinė auka, kuri sutvirtina ir sustiprina mūsų bendrystę su Dievu. Mes atsisakome visko, kas galėtų būti kliūtimi bendrystėje su Dievu.

Žydai turėjo atnešti auką, kad susitaikytų su Dievu. Kristaus aukos dėka mums nereikia atnešti aukos, kad mums būtų atleista. Tačiau Jėzus trokšta, kad mes kažko atsisakytume, jog mums būtų atleista. Jis nori, kad mes atsisakytume kaltinimų ir priekaištų savo artimajam. Jis trokšta, kad mes baigtume šiuos amžinus kaltinimus. Jis nori, kad mes atsisakytume minčių apie kerštą. Jis trokšta, kad mes pripažintume, jog nusidėjėlių nebūtinai Dievas turi nubausti žemėje. Jis nori, kad sutiktume, jog nusidėjėliui, kaltajam galima atleisti.

Ne visada lengva atsisakyti šios žmogaus nuteisimo idėjos. Tačiau Jėzus mums sako: „Jei nori, kad tau atleisčiau, turi būti pasirengęs atleisti artimajam. Nustok jam priekaištauti. Nustok jį kaltinti. Nesiek keršto.“ Tai taip pat yra dvasinės aukos, kurias turime atnešti, jog mums būtų atleista.

Ir dar, broliai ir seserys, būna, kad turime specialų prašymą. Galbūt turime troškimą dėl savęs ar prašome dėl savo

Krašto apaštalas Peter Schulte

artimojo, ar prašome užtarimo sieloms amžinybėje. Pažįstu daug brolių ir seserų, kurie tada galvoja: „Aš meldžiuosi ir tokiu būdu atnešu ypatingą auką Dievui.“ Kas už to slypi? Tikrai aišku, kad negalime nusipirkti Dievo pagalbos. Net jei paaukojau jam milijardą dolerių, negaliu jo priversti tenkinti mano noro ir primesti jam savo valios. Dievui nerūpi mano pinigai. Jam to nereikia. Aš negaliu nusipirkti Dievo palaiminimo. Negaliu nusipelnyti Dievo pagalbos.

Tada kodėl tai daro broliai ir seserys? Kodėl atneša ypatingą auką, jei kažko meldžia? Jie nori parodyti Dievui, koks svarbus jiems yra šis prašymas, kaip jiems rūpi artimojo gerovė. Taigi, mūsų auka papildoma maldą ir parodo, kad šis prašymas iš tikrųjų mums kažką reiškia, kad jis yra svarbus. Kita vertus, tai taip pat yra pasitikėjimo ženklas. Per savo auką norime padėkoti Dievui dar prieš jam atsakant į mūsų maldą. Tuo norime įrodyti, kad pasitikime Dievo geranoriškumu: „Aš pasitikiu tavo meile, aš pasitikiu tavo gera valia. Tu man duosi būtent tai, ko man reikia. Tinkamu momentu pasielgsi teisingai. Ir už tai dėkoju iš anksto.“ Tuo išreiškiame pasitikėjimą Dievu: „Aš tavimi pasitikiu. Tu padėsi man ir ką bepadarytum, tai bus geriausias sprendimas man.“

Matote, mes kaip Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionys, taip pat turime daug priežasčių atnešti savo dovanas ir

Bendruomenė švenčia Šventąją Vakarieneį mirusiesiems

dvasines aukas Dievui. Mes išpažįstame savo tikėjimą visagaliu Dievu ir Kūrėju. Dėkojame jam už pagalbą kasdieniame gyvenime ir dėl to atnašaujame auką. Dėkojame jam dvasinėmis aukomis už išganymą. Mes stengiamės daryti gera, padėti tiems, kuriems to reikia, ir pasidalinti savo dvasiniais turtais su kitais. Dėkojame Dievui, kad esame bažnyčios dalis, palaikome bažnyčią ir atnešame savo auką. Mes norime turėti tvirtą bendrystę su Jėzumi, todėl atsisakome visų idėjų ir dalykų, kurie galėtų būti kliūtimi bendrystei. O kad mūsų nuodėmės būtų atleistos, atsisakome keršto ir bausmės idėjos. Ir mes nustojame kaltinti ir priekaištauti savo artimajam. O jei norime, savo maldas galime palydėti aukomis – ne tam, kad nusipirktume pagalbą, primestume savo valią Dievui, bet tam, kad parodytume jam, koks svarbus mums šis troškimas ir kad mes juo pasitikime: „Kad ir ką darytum, mes dėkojame tau. Tu padarysi teisingai.“ Dievas pirmiausia žiūri į žmogų, o paskui į auką. Jei auka bus iš tyros širdies, jis laimins ją. Esmė yra mūsų širdis, o ne mūsų dovanos. Jėzus aiškiai pasakė, kad buvo žmonių, kurie dėl jo padarė didžiųjų darbų, bet su neteisinga širdies nuostata. Todėl jis ir sakė: „Aš nepažįstu jūsų.“

Kita vertus, jei mūsų širdies nuostata teisinga, mes nesakysime Dievui: „Aš duosiu tau tai, kas liko.“ Nes tada Dievas yra mūsų pagrindinis prioritetas. Mes negalime

pasakyti Dievui: „Ach, aš šį mėnesį neturiu pinigų. Atsiprašau, bet nieko negaliu tau paaukoti. Ach, aš taip užsiėmęs, neturiu laiko tau tarnauti.“ Tai neveikia. Pagalvok apie Abelį. Jis laikėsi teisingo požiūrio. Jam atrodė, kad tai, kas geriausia, yra pakankamai gera Dievui. Dievas yra ištikimas. Jis palaimins visas aukas ir dovanas, kurias atnešime iš tyros širdies. Mano troškimas yra, kad visi tai patirtume. Amen.

ESMINĖS MINTYS

Savo aukomis bei dovanomis mes išreiškiame Dievui pagarbą, dėkingumą, ilgesį bendrystei su juo, atleidimo siekį ir pasitikėjimą.

Šilutės NAB bendruomenė ir bažnyčia

Pirmosios NAB bendruomenės dabartinės Lietuvos teritorijoje pradėjo formuotis XIX a. pabaigoje, Klaipėdoje tuomet veikė maždaug 20 narių bendruomenė. Vėliau bendruomenė atsirado Karaliaučiuje, kuri tapo regioniniu NAB centru.

Vyriausiasis apaštalas poilsyje W. Leber, krašto apaštalas poilsyje A. Brinkmann, apaštalas poilsyje W. Schorr 2011 m. Šilutėje

Po 1923 m. sukilimo ir Klaipėdos krašto prijungimo prie Lietuvos Respublikos, dalis NAB bendruomenių atsidūrė Lietuvos Respublikos administruojamoje teritorijoje. Čia veikė Šilutės, Priekulės, Paleičių, Saugų ir Klaipėdos bendruomenės. Seniausia iš jų yra Šilutės bendruomenė, įsteigta 1902 m., padedant 1898 m. įsteigta Tilžės bendruomenei. Steigimo metu bendruomenėje buvo apie 150 tikinčiųjų, iki 1934 m. ji išaugo iki 250 tikinčiųjų, turėjo savo maldos namus. Pamaldos šioje bažnyčioje vyko iki 1944 m.

Pirmosios nepriklausomybės laikotarpiu Naujoji apaštala bažnyčia veikė Lietuvoje ir turėjo 9 bendruomenes. Po Antrojo Pasaulinio karo bažnyčios veikla Lietuvoje nutrūko.

Nuo 1990 m. vasaros prasideda NAB veiklos ir bendruomenių atkūrimas Lietuvoje.

1996 m. gegužės mėn. įvyko Šilutės NAB bendruomenės bažnyčios iššventinimo pamaldos, kurias laikė apaštalas Walter Schorr.

2008 m. birželio 29 d. krašto apaštalas Armin Brinkmann laikė šventines pamaldas Šilutės bažnyčioje.

2011 m. liepos 2 d. surengtoje šventinėje atminimo valandoje mirusiesiems ir koncerte dalyvavo vyriausiasis apaštalas Wilhelm Leber. Vyriausiąjį apaštalą lydėjo Šiaurės Reino Vestfalijos apaštalai, apaštalai iš Rusijos bei apaštalas iš Australijos.

2011 m. gruodžio 2 d. Šilutės bažnyčioje kasmetinė sakralinių giesmių šventė „Teskamba giesmės“ vyko jubiliejinį, penktąjį kartą. Dalyvavo Šilutės miesto bei rajono vaikų ir mokinių muzikiniai kolektyvai.

2013 m. liepos 6 d. LNAB vakarų krašto jaunimo grupė paruošė gražų, turiningą renginį, kuris įvyko Šilutės bažnyčioje – atminimo valandą ir pasiruošimą pamaldoms mirusiesiems. Atminimo valandoje dalyvavo krašto apaštalas A. Brinkmann, apaštalas W. Schorr, vyskupas, tarnybos broliai, tikintieji ir svečiai. Vakarui rimties nuotaiką suteikė projekcinio NAB choro (vadovė A. Kolakauskienė) atliktos giesmės.

Bendruomenė po pamaldų, skirtų bendruomenės Šilutėje ikūrimo 100 metų jubiliejui 2002 m.

Santuoka ir santuokos palaiminimas

LNAB kaip valstybės pripažinta religinė bendruomenė pagal LR įstatymus turi teisę sudaryti santuoką Lietuvos Respublikos vardu, porai tuokiantis tik bažnyčioje.

Balandžio 11 d. Klaipėdos bažnyčioje susituokė Danguolė ir Martynas, ilgamečio šios bendruomenės vadovo (šiuo metu poilsyje) ganytojo Broniaus Jomanto sūnus.

Jaunųjų porai santuokos palaiminimą suteikė vyskupas Artūras Strelčiūnas. Pamaldoms skirtas Žodis iš Šventojo Rašto: „Mano siela, šlovink Viešpatį, ir visa, kas manyje, tešlovina jo šventąjį vardą! Šlovink Viešpatį, mano siela, ir neužmiršk, koks jis geras – jis tas, kuris atleidžia visas tavo nuodėmes, ir išgydo visas tavo ligas“ (Ps 103, 1-3).

Po santuokos sudarymo bažnyčioje suteiktas Santuokos palaiminimas, kuris turi sutuoktiniams padėti laikytis įžado, kartu vesti harmoningą gyvenimą ir su Dievo pagalba spręsti sunkias situacijas. „Santuokos palaiminimas gali turėti poveikį įvairialypiu būdu: jis sustiprina jėgas ilgalaikėi meilei ir ištikimybei; jis skatina pasiruošimą tarnauti, padėti ir suprasti; jis prisideda prie to, kad būtų atleistos klaidos ir būtų susitaikyta“ ((NAB Katekizmas 741).

Vyskupas A. Strelčiūnas suteikia Santuokos palaiminimą

In Memoriam

Romualdas Strelčiūnas (1939.10.24 – 2021.05.02) „Iškovoju gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą“ (2 Tim 4, 7). Romualdas Strelčiūnas buvo ištikimas ir aktyvus mūsų bažnyčios tarnybos brolis nuo 1991 m., kai apaštalas A. Brinkmann jam suteikė Šventąjį Paženklinimą, 1992 m. sausio mėn. apaštalas

R. Skielka ordinavo kunigo tarnystei ir skyrė Šilutės NAB bendruomenės vadovu. Nuo 1996 metų birželio mėn., kai apaštalas W. Schorr išleido Romualdą Strelčiūną į poilsį, jis giedojo bažnyčios chore, aktyviai dalyvavo bažnyčios senjorų veikloje. Mintimis ir širdimis esame kartu su Romualdo Strelčiūno šeimos nariais, nuoširdžiai meldžiamės už jo sielą.

Bažnytinės laidotuvių apeigų pamaldos Šilutėje

Šilutės NAB bendruomenė, draugai ir artimieji gegužės 4 d. išlydėjo į paskutinę kelionę tikėjimo brolių, kunigą poilsyje ir buvusį bendruomenės vadovą Romualdą Strelčiūną (1939.10.24 – 2021.05.02).

Bažnytinės laidotuvių apeigų pamaldas laikė vyskupas Artūras Strelčiūnas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Šeimininkas atsakė:

‘Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!’” (Mt 25, 21). Vyskupas kalbėjo, kad kartu su užuojautos žodžiais jo buvo paklausta, ar nesunku bus laikyti pamaldas? „Su Dievo pagalba ir žmonių palaikymu nieko nėra neįmanomo. Mums neduota pamatyti, kaip ten Anapus viskas vyksta, kaip renkasi puiki „sutikimo komanda“, čia atsisveikinimo liūdesys ir ašaros, o Ten – susitikimo džiaugsmas. Pasitelkime tikėjimą, kad ateityje turėtume... Kaip rasti paguodą netekties valandą? Mes turime Guodėją ir Globėją – Šventąją Dvasią: „Aš paprašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Globėją, kuris liktų su jumis per amžius, – Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes jos nemato ir nepažįsta. O jūs ją pažįstate, nes ji yra pas jus ir bus jumyse“ (Jn 14, 16-17). Prie altoriaus patarnavo Šilutės bendruomenės vadovas kunigas D. Balodis. Po pamaldų velionis išlydėtas iš bažnyčios ir palaidotas Šilutės miesto kapinėse.

NEREGIO IŠGYDYMAS PRIE JERICHO

PAGAL MORKAUS 10,46–52

Jėzus moko žmones, gydo ligonius ir prikelia mirusiuosius. Daug žmonių jį seka, kai jis su mokiniais palieka Jericho miestą.

Aklas elgeta sėdi prie kelio; jo vardas Bartimiejus.

Išgirdęs, kad pro šalį eina Jėzus iš Nazareto, jis pradeda šaukti: „Jėzau, padėk man! Pasigailėk manęs!“

Žmonės aplink Bartimiejų ragina jį tylėti.

Tačiau Bartimiejus šaukia dar garsiau:

„Jėzau, padėk man! Pasigailėk manęs!“

Tada Jėzus sustoja ir taria: „Pašaukite jį!“

Žmonės pašaukia neregį, sakydami:

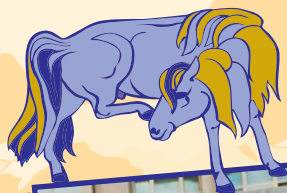
„Drąsos! Kelkis, jis tave šaukia!“

Bartimiejus nusimeta apsiausta, pašoka ir ateina pas Jėzų. Jėzus klausia Bartimiejaus: „Ko tu nori? Ką aš turėčiau tau padaryti?“ Neregys jam sako: „Mokytojau, aš noriu praregėti“. Jėzus jam taria: „Tavo tikėjimas tau padėjo“. Bartimiejus praregi ir nuseka paskui Jėzų.

SVEČIUOSE PAS SARANGOO ERDENETO MIESTE (MONGOLIJA)

Labas, aš vardu Sarangoo. Šioje nuotraukoje galite matyti, kaip aš atrodžiau būdama maža.

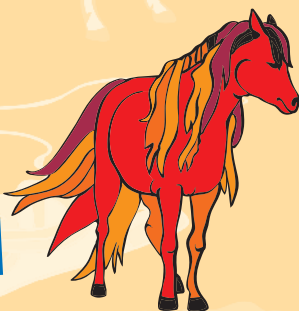
Po kelerių metų pradėjau lankyti mokyklą. Ši mano šeimos nuotrauka daryta priešais mokyklą.

Dabar man aštuoneri ir aš einu į trečią klasę. Mano klasėje mokosi 38 mokiniai. Šioje nuotraukoje matyti, kaip koncertuoju mokyklos šventėje.

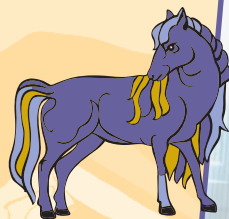
...o ši nuotrauka daryta per Kalėdas – prie kalėdinės eglutės.

Čia matote mano tėvus. Ar žinojote, kad mes, mongolų vaikai, kreipiamės į savo tėvus „jūs“? Pas mus taip įprasta. Turiu keturis brolius ir seseris: jaunesnį ir vyresnį brolių, bei jaunesnę ir vyresnę sesę.

Ši nuotrauka daryta, kai vyriausiasis apaštalas laikė pamaldas Ulan Batore, mūsų šalies sostinėje. Aš esu ta, kuri ryši baltą galvos juostą. Tiesiai priešais mane stovi mano jaunesnysis brolis.

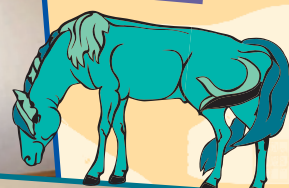
Mano mažoji sesutė yra labai miela, bent man taip atrodo. Vasaros atostogų metu rūpinuosi savo jaunesniais broliais ir sesėmis.

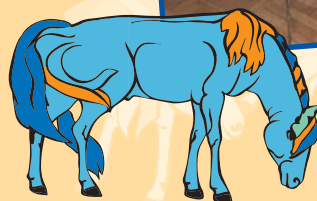
Mes gyvename Mongolijoje. Šalis turi dvi kaimynines šalis: Rusiją šiaurėje ir Kiniją pietuose. Kiniją ir Rusiją sieja magistralinis kelias ir tranzitinis geležinkelis, besidriekiantys per mūsų šalį. Mes gyvename Erdenete. Po sostinės Ulan Batoro tai yra antras pagal dydį miestas Mongolijoje. Mūsų miestas yra labai švarus.

Erdenete yra didelė vario kasykla ir kilimų gamykla. Čia yra ir Naujosios apaštalų bažnyčios bendruomenė, kuriai mes priklausome. Mes visi tikime ir mylime Jėzų.

Kartais mūsų bendruomenėje gieda vaikų choras.

Ką dar galiu jums papasakoti? Mano mėgstamiausias patiekalas yra guliašas.

Man taip pat patinka skaityti knygas. Sužinau daug naujų dalykų. Ar kada nors girdėjote apie Čingischaną? Viduramžiais jam pavyko suvienyti mongolų tautas, kurios anksčiau kariavo tarpusavyje. Jis ir jo įpėdiniai užkariavo didžiulę teritoriją, besidriekiančią nuo Kinijos iki Europos. Mongolijos kariuomenė pasiekė net Vieną. Teigiama, kad tuo metu mongolų imperija buvo didžiausia pasaulyje.

Dievo atvaizdas – vyras ir moteris (1 dalis)

Dievas nenorėjo, kad viena lytis paklustų kitai, nes jas sukūrė pagal savo atvaizdą. Katekizmas tai nagrinėja tik trumpai. Krašto apaštalų susirinkimo mokomajame laiške aiškiai nurodoma, koks yra šis atvaizdas.

Katekizme sakoma, kad žmogus yra Dievo atvaizdas ir aiškiai teigiama: „Ir vyras, ir moteris yra lygiai toks pat Dievo atvaizdas, pagal savo esybę yra vienodi. Jie buvo sukurti ne tik vienas ir kitas, bet ir vienas kitam, bei turi tą pačią misiją: „valdyti“ žemę, būtent ją formuoti ir saugoti“ (NABK 3.3.2). Katekizme tema „Dievo atvaizdas – vyras ir moteris“ nagrinėjama tik trumpai. Toliau bus pateikiami papildantys paaiškinimai apie šį svarbų teologinį kontekstą. Reikėtų nepamiršti, kad žmogaus, kaip Dievo atvaizdo (Imago Dei), teiginys yra nepaprastai svarbus žmogaus suvokimui apie save ir jo užduotį kūrinyje. Be to, buvimas Dievo atvaizdu gali būti suprantamas kaip esminis Biblijos pagrindas žmogaus orumui – tai yra, visų žmonių lygiavertiškumui ir lygybei, neatsižvelgiant į lytį. Toliau pirmiausia bus išsamiau nagrinėjami tie Biblijos tekstai, kuriuose kalbama apie Dievo atvaizdą žmoguje apskritai ir juo paremtą vyro bei moters santykį. Remiantis Biblijos įrodymais, katekizmo teiginiai patikslinami antrojoje dalyje.

Abudu pasakojimai apie Kūrimą, kuriuos galima rasti Pradžios knygoje 1,1–2,4a ir 2,4b – 3,24, yra svarbiausias teologinis pagrindas kalbėti apie žmones kaip kūrinius. Pirmasis pasakojimas apie Kūrimą yra gana abstraktus, o antrasis pasakojimas apie Kūrimą, kurį mes galime išsamiau

panagrinėti Pradžios 2,4b - 25, yra labiau pasakojamojo pobūdžio.

Pirmasis pasakojimas apie Kūrimą

Teiginys, kad žmogus yra Dievo atvaizdas, remiasi Pradžios knyga 1,26.27. Be to, Pradžios 5,1.2 ir Pradžios 9,6b kalbama apie tai, jog žmogus sukurtas pagal Dievo paveikslą. Senąjį Testamentą nagrinėjantis mokslininkas Andreas Schüle pastebi, kad „Dievo paveikslas“ yra „bene įtakingiausia Senojo Testamento sąvoka istorine prasme“¹. Pirmajame pasakojime apie Kūrimą (Pradžios 1,1–2,4a) Dievas parodomas kaip tas, kuris per šešias dienas – tai yra, per tam tikrą laikotarpį – konstruoja realybę arba viską tvarko tik per savo Žodį. Parodoma, kad už viską, kas egzistuoja, turime būti dėkingi Dievo Žodžiui. Paskutiniajame kūrybos etape – šeštąją dieną – pirmiausia sukuriami žemėje gyvenantys gyvūnai (Pradžios 1,24.25). Kai įvairūs gyvūnai jau egzistuoja, Dievas pradeda kurti žmogų:

„Tuomet Dievas tarė: ‘Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą; tevaldo jie ir jūros žuvis, ir padangių sparnuočius, ir galvijus, ir visus laukinius žemės gyvulius, ir visus žemėje šliaužiojančius roplius!’ Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį, sukūrė juos. Dievas juos palaimino, tardamas: ‘Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvims, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams’“ (Pradžios 1,26–28).

Žmogaus kūrimas skyrėsi nuo visų kitų sukurtų dalykų. Tai matyti jau iš to, kad buvo ne neutraliai ištarta: „Tebūna ...“, kaip buvo kitų kūrinių atveju, o labiau kreipimosi į save forma: „Padarykime žmogų...“. Dogminėje tradicijoje šis sakinytis aiškinamas kaip nuoroda į trinitarinę Dievo prigimtį: trys dieviški asmenys yra vienodai kūrėjai (plg. NABK 2.4.1 ir 3.2.1). Iššūkis sukurti žmogų praplečiamas ir tarsi pakeliamas į kitą lygmenį, kadangi Dievas užmezga tiesioginį santykį su žmogumi, nes žmogus turi tapti „atvaizdu“, „panašiu į Trejybę“. Taigi, Dievas atsiduria neišardomame santykiyje su žmogumi, o žmogus – lygiai taip pat neišardomame santykiyje su Dievu.

Svarbi žmogaus, sukurto pagal Dievo paveikslą, pasekmė yra užduotis valdyti sukurtą pasaulį – gyvūnus ir kitas sukurtas būtybes. „Galima daryti prielaidą, kad tai turėtų būti valdžia, atitinkanti Dievo tvarkančiąją ir išsaugančiąją veiklą, todėl neįteisina jokios žmogaus tironijos visame pasaulyje“¹. Žmogus atstovauja Dievą kūrinyje ir, kaip

Dievo atvaizdas, atskleidžia Dievo esybę pasauliui bei kitiems Dievo kūriniams. Jis yra „Dievo atstovas žemėje“ ir „kūrinio patikėtinis“¹.

Psalmyne 8,6.7 bandoma palyginti žmogaus savitumą su kitais Dievo kūriniams, išreiškiant tokiais žodžiais: „Tu padarei jį tik truputį žemesnį už save ir apvainikavai jį garbe ir didybe. Tu padarei jį savo rankų darbų šeimininku, padėjai visa prie jo kojų.“

Po to Pradžios knygoje 1,27 Dievas įvykdo tai, ką yra numatęs: jis sukuria žmogų „pagal savo atvaizdą“ būtent kaip „vyro ir moters vienetą“². Visų pirma sąvoka „žmogus“ vartojama kaip bendras terminas, o jo turinys konkretinamas per biologinę specifikaciją „vyras ir moteris“. Žmogui, sukurtam kaip Dievo atvaizdui, abi lytys priklauso nuo pat pradžių ir iš esmės. „Būdami susivieniję vyras ir moteris atspindi Dievo šlovę, susivieniję jie tęsia Dievo kūrinio darbą [...] Jis [žmogus] virš savęs turi tik Dievą. Taigi jis stovi viduryje tarp Dievo ir pasaulio“³. Vyras ar moteris – taigi „žmogus“ – lygiai taip pat yra Dievo paveikslas, abu yra identiški, t. y. betarpiškai ir besąlygiškai priklausomi nuo Dievo. Štai kodėl vyrui ir moteriai – kurie yra tas pats „žmogus“ – tenka ta pati kūrybinė misija, būtent „valdyti“ ir atstovauti Dievą kūrinyje. Be to, vyro ir moters vienetą nurodo, jog žmogus, susitelkęs į save ir pats pasirinkęs izoliaciją, iš tikrųjų negali realizuoti savo žmogiškosios būties, t. y. Dievo atvaizdo būties. Vyro ir moters vienetą yra tik tada, kai „abipusiai peržengiama riba tarp aš ir tu“². Taigi, vyras ir moteris, moteris ir vyras priklauso vienas kitam, nes žmogus nuo pat pradžių yra sukurtas bendrystei.

Vyrą ir moterį palaimina Dievas, kreipdamasis į juos ir jiems suteikdamas užduotį: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją“. Žmogui liepiama daugintis, kad jis galėtų vykdyti užduotį, atstovauti Dievą jo kūrinyje istorijos eigoje. Mokslininkas Schüle atkreipia dėmesį į tai, kad šiek tiek agresyvi terminologija Pradžios knygoje 1,28 („viešpataukite“) turi būti skaitoma Pradžios 9, 6–12 kontekste: žmogaus viešpatavimas turi būti nukreiptas į „smurto plitimo mažinimą, siekiant užkirsti jam kelią“¹. Pradžios knygos 1,27.28 terminologija vėl įtraukiama į Pradžios knygą 5,1.2 ir laikoma būtina sąlyga istorinei raidai: „Toks yra Adomo kartų sąrašas. Kai Dievas sukūrė žmogų, jis padarė jį panašų į Dievą. Kaip vyrą ir moterį juos sukūrė. Kai jie buvo sukurti, jis juos palaimino ir davė jiems vardą Žmonija.“

Pirmiausia atsigręžiamą į žmogaus sukūrimą ir dar kartą pabrėžiama, kad jis buvo sukurtas kaip vyro ir moters Dievo

paveikslas. Vyras ir moteris iš Dievo gauna pavadinimą „žmogus“ ir užduotį daugintis. Toliau genealoginio sąrašo forma aiškiai pasakoma, kad žmogus vykdo šią užduotį, dauginasi ir formuoja jam patikėtą pasaulį (Pradžios 5,3–32).

Apibendrinant galima sakyti, kad ne tik žmogaus dvilytiškumas, bet ir vyro bei moters lygybė yra grindžiama Dievo kaip Kūrėjo valia. Abi lytys yra Dievo paveikslas, pagerbtas tuo pačiu orumu. Pagal Pradžios knygos 1 skyrių moterų pavaldumas vyrams turi būti apibūdinamas kaip prieštaraujantis kūriniui, kaip nepatinkantis Dievui; tai nėra geroji Dievo kūrinio dalis.

Antrasis pasakojimas apie Kūrimą

Nors pirmasis pasakojimas apie Kūrimą žvelgia į pasaulį kaip į visumą ir suskirsto jo sukūrimą į šešias epochas, antrasis pasakojimas apie Kūrimą (Pradžios 2,4b – 3,24) pasireiškia pasakojimo forma su žmonėmis, kurie veikia ir reaguoja vienas į kitą. Mokslininkas Schüle pabrėžia, kad pirmasis pasakojimas apie Kūrimą, nors ir užbaigtas, yra skirtas „tęsti“. Ši „tęsinį“ pristato antrasis pasakojimas apie Kūrimą, nors jis buvo parašytas anksčiau ir yra kilęs iš kitos tradicijos linijos. Abu pasakojimai apie Kūrimą nėra atskirti vienas nuo kito, bet yra sujungti vienas su kitu į naują vienetą. „Edeno istorija suprantama kaip komentaras, pagilinant ir pataisantis pasakojimą apie gyvybės kūrimą apskritai ir ypatingai apie žmones“¹.

Toliau reikia atidžiau išnagrinėti teksto ištraukas, susijusias su žmogaus sukūrimu:

⁷ Tuomet Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į nosį gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva būtybe.

¹⁸ Viešpats Dievas tarė: „Negera žmogui būti vienam. Padarysiu jam tinkamą bendrininką“.

¹⁹ Taigi Viešpats Dievas padarė iš žemės visus laukinius gyvulius bei visus padangių paukščius ir atvedė juos pas žmogų parodyti, kaip jis juos pavadins. Koku vardu žmogus pavadins kiekvieną gyvą būtybę, toks turės būti jos vardas.

²⁰ Žmogus davė vardus visiems galvijams, visiems padangių paukščiams ir visiems laukiniams žvėrimis, tačiau sau tinkamo bendrininko nesurado.

²¹ Tuomet Viešpats Dievas užmigdė žmogų kietu miegu ir, jam miegant, išėmė vieną jo šonkaulį, o jo vietą užpildė raumenimis.

²² O iš šonkaulio, kurį Viešpats Dievas buvo išėmęs iš žmogaus, padarė moterį ir atvedė ją pas žmogų.

²³ O žmogus ištarė: „Ši pagaliau yra kaulas mano kaulų ir kūnas mano kūno. Ši bus vadinama Moterimi, nes iš jos Vyro ji buvo paimta“.

²⁴ Todėl vyras palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu.

²⁵ Jiedu buvo nuogi, žmogus ir jo žmona, tačiau jie nejautė jokios gėdos.

7 sakinyje sakoma, kad žmogų iš žemės sukūrė Dievas. Kaip keramikas, Dievas sukuria figūrą iš dulkių. Pavadinimas „Adomas“ dotuoju momentu „neturi lyties konotacijos, o tiesiog žymi „protoplastą“^{1,4}. Žodis „Adomas“ nurodo žemę, žemę, iš kurios sukurtas žmogus. Pastebima, kad trūksta Dievo paveiklo sampratos, kuri yra labai svarbi žmogaus sukūrimui Pradžios knygoje 1,27.28. Tačiau tam yra neabejotinas atitikmuo, būtent, kad Dievas žmogui įkvėpia į nosį gyvybės alsavimą. Figūra, kurią Dievas sukūrė iš žemės, gauna gyvybės alsavimą tiesiogiai iš jo. Dievas atsigręžia į žmogų įpareigojančiu, net intymiu būdu, kurio jis nedaro su jokių kitu kūriniu. „Gyvybės alsavimas“, kurį įgauna formuojamas molis, ne tik suteikia fizinę gyvybę, kaip tai įvyksta su gyvūnais, bet ir sukuria sąlygas jo asmenybei. Gyvybės alsavimas tuo pačiu yra ir Dievo kvėpavimas, todėl yra žmogaus unikalumo kūrinyje priežastis. Taigi, „ir Edeno pasakojime žmogaus sukūrimas yra traktuojamas kaip Dievo paveikslas“¹. Ypatinga žmonių padėtis kūrinyje, veikti kaip „Dievo paveikslui“, yra išreikšta ir antrajame pasakojime apie Kūrimą. Žmogus tampa „gyva būtybe“, žmogumi, kuris gali ir turi formuoti savo aplinką: „Viešpats Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi“ (Pradžios 2,15). „Dirbti“ ir „rūpintis“ yra konstruktyvi veikla, pavesta žmonėms; čia aiški paralelė su „valdymu“ Pradžios knygoje 1,26f.

18 eilutėje išreiškiamas principas, kad žmogaus gyvenimas visada turi būti bendrystėje: „Negera žmogui būti vienam“. „Pagalba“, kuri turi būti sukurta žmogui, turėtų pasitarnauti šiam tikslui. Pažodžiui išverstoje 18b eilutėje rašoma „pagalba būti greta jo“. Mokslininkas Schüle atkreipia dėmesį, kad „buvimas greta“, taip sakant, kvalifikuojamas į „pagalbą“: „Žmogus turėtų turėti [...] kažką greta savęs, kuris yra ne tik „su“ juo ir „pas“ jį, bet sutiktų jį lygiomis teisėmis, kad dėka jo buvimo Adomas atpažintų save.“¹

Po to 19 sakinyje pasakojama apie gyvūnų, kurie kaip ir žmogus pagaminti iš žemės / dulkių, sukūrimą. Žmogaus ypatumas kūrinyje išryškėja, kai Dievas atneša jam gyvūnus, kad žmogus suteiktų jiems vardus. Žmogus gyvūnams suteikia vardus ir taip sukurtame pasaulyje įveda tvarkos sistemą. Tačiau gyvūnai negali suteikti žmogui tinkamos bendrystės ir pagalbos (20 sakinyje).

22 ir 23 sakiniuose kalbama apie tai, kas būtų tinkama žmogui, kas galėtų būti jo bendrininku. Bendrininkas nėra sukuriamas iš žemės, bet iš žmogaus kūno. „Šonkaulis“, iš kurio sukuriama moteris, yra simbolis, kad žmogaus ir jo

bendrininko kūnai yra to paties pobūdžio ir esmės. Fizinis žmogaus ir jo bendrininko vienetas pabrėžiamas taip: „Ši pagaliau yra kaulas mano kaulų ir kūnas mano kūno. Ši bus vadinama Moterimi, nes iš jos Vyro ji buvo paimta“. Adomas, žmogus, išgyvenęs be jokios lyties specifikacijos, kuriame tuo pačiu slypi lytiškumo potencialas, dabar gali dėka bendrininko atpažinti save kaip vyrą, o kitą vadinti ir atpažinti kaip moterį. Tarp jų yra fizinė vienybė, jie pagaminti iš tos pačios „medžiagos“. Minčiai apie vyrų ir moterų hierarchiją Dievo kūrinyje nėra vietos. 23 sakinyje žmogus veikia išreiškia džiaugsmą, kad dabar turi bendrininką.

Nors 23 sakinyje vyro ir moters vienetą nusako tas pats fizinis kūnas, 24 sakinyje („Todėl vyras palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu“) kalba apie vyro ir moters vienetą kaip „troškimą“, dėl kurio atsiranda trauka ir priklausomybė vienas nuo kito. Čia nurodomas ir ypatingas emocinis santykis, kuris gali egzistuoti tarp skirtingų lyčių, kuris yra artimesnis už bet kokius giminingus santykius.

Apibendrinant galima teigti, kad antrasis pasakojimas apie Kūrimą taip pat nežino jokio moters pavaldumo vyrui. Remiantis Pradžios knygos 2 skyriumi, žmogus iš pradžių egzistuoja vienas, jis yra neskirstomas pagal lytį. Jam trūksta į save panašaus bendrininko. Dėl šios priežasties Dievas sukuria orų ir lygiavertį bendrininką, kad jis padėtų įveikti žmogiškąją vienatvę. Vyras ir moteris yra sutverti vienas kitam, kad palaikytų vienas kitą ir veiktų taip, kad bendrininkas galėtų gyventi gerą, Dievui patinkantį gyvenimą.

¹ Schüle, Andreas: Priešistorė (Pradžios 1–11). Ciurichas 2009

² Stinghammer, Hermann: Kūrimo teologinis įvadas. Darmštatas 2011

³ Haag, Herbert: Pasakojimas apie Kūrimą. Biblijos leksikonas. 2-asis leidimas, Einsiedelnas, Freiburgas, Kelnas 1968

⁴ Protoplastas čia suprantamas kaip pirminė žmonių forma, kuri dar nebuvo diferencijuota lyties atžvilgiu.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider,
Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija
Leidykla Friedrich Bischoff GmbH,
Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija
Redaktorius: Peter Johanning

Kristus – mūsu ateitis

*„Nuolatos menu
Viešpaties artumą;
jam esant prie dešinės,
niekad nedrebēsiu.“*

Psalmynas 16,8

New Apostolic Church
International

